

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Promptvarii exequialis pars ...

Continens centurias II. dispositionum, quibus themata funebria sive
scripturae dicta varia ...

Bidembach, Felix

Francofurti, 1625

Thema X.

[urn:nbn:de:bsz:31-130978](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-130978)

THEMA X.

Luc. 16.

Parabola de diuite & Lazaro.

DISPOSITIO.

NOTA. Supra in I. parte Promptuarij Classe IX. Numero XXI X. tractata sunt omnia fere, quæ ad diuitem pertinent: quis scilicet fuerit status, & quæ conditio illius, 1. in hac vita, 2. & in altera.

Ideoque de Lazaro iam potissimum nobis erit tractandum, vt hæc parabola integra sit: Qui integram simul tractare voluerit, poterit istas duas Dispositiones coniungere.

Sequentia in funere mendici, aut pauperis tractanda.

Diues & pauper obuiauerunt sibi. Dominus fecit vtrumque Prou. 22 v. 2. Exemplum vtriusque habemus in historia Euangelica Lucæ, vbi diues purpuratus, & mendicus nudus atque scabiosus, nobis ob oculos ponuntur. At de diuite hęc breuitatis causa nihil dicemus, cum alias de ipso audiuerimus, & præsens funus potius de Lazari miseria, quam de diuitis felicitate nos moneat.

Primum autem videbimus, quæ fuerit huius pauperis conditio in hac vita.

Deinde, quæ illius conditio post hanc vitam.

I. Pars.

Pauper, de quo hęc fit mentio, Lazarus vocatur. Non autem est diues ille Lazarus Bethanienſis, sed homo valde miserabilis.

Lazarus significat alioquin. Auxilium Dei. Et conuenit illi nomē: quia Dei adiutorio valde opus habet, cum nemo sit in terris, qui illum iuuare velit. Non vno autem nomine miser est.

1. Non

1. Non habet unde uiuat pauper.

2. Et tam pauper, ut ostiatim mendicare panem cogatur.

3. Et non est ex numero illorum pauperum, qui vel sunt infatigabiles, vel delicatuli: sed micæ tantum petit, quæ alioquin canibus cedund: Et tamen non est, qui det ipsi.

Immisericordiam diuitis experiri cogitur.

4. Neq; potest sibi labore manuum parare victum, iuxta mandatum Spiritus sancti, Psalm. 118. versic. 2. sed est vlceribus plenus æger, ut iacere cogatur, ante ianuam diuitis.

5. Non recipitur in hospitale aut Nosocomium, sed relinquitur in plateis. Non curatur à Medicis, sed canes vlcera lingunt.

6. Et in hac miseria atque calamitate moritur.

Eltq; hoc vnicum ipsi solatium, quod mors paupertatis & ægritudinis facit finem. Mortuus tamen terræ demandatur. Illa mater omnium est, Syrac. 40. v. 1. & in gremium suum recipit tam pauperem quam diuitem.

Interim tamen Lazarus, licet sit miserrimus pius est, & patiens. Non legitur murmurasse aduersus Deum: nec maledixisse diuiti, licet videat eum in magna affluentia & immisericordem. Nec diei natiuitatis maledicit, ut Hiob. 3. v. 1. & Ier. cap. 20. v. 14.

Sed vincit fide & patientia. Ideoq; pie & placide moritur. Et Angeli ministrant ei.

Locvs I. Etiam piissimè sunt pauperes. Nec est indicium irati Dei paupertas piorum. Filius Dei omnium sic pauperimus, 2. Cor. 8. v. 9. Esuriunt Prophetae & Apostoli, nudi sunt & frigent, 1. Cor. 4. v. 11. Heb. 11. v. 37.

Eliam fames pellit: & tractatur a modum frugaliter & tenuiter, 1. Reg. 17. v. 4 & 6.

Neque semper abest à piis ægritudo. Multi male habentes, Heb. 11. v. 37.

Causæ principales huius miseræ Deo cognita. Quædam nobis notæ.

1. At sic affigit ne obliuiscamur Dei. Prou. 30. v. 9.
2. Utq; discamus ardentius orare pro pane quotidiana, Esa. 26. v. 16.
3. Probat Deus fidem, spem, patientiam suorum. Syrac. 2.

Itaque præstent Deo suam patientiam, & nihilominus studeant pietati. Exemplo Lazari.

1. Non malis artibus tentent victum parare: sed potius mendicent: *si extrema cogat necessitas.*
2. Ægri non conuertantur ad Magos, &c. expectent à Deo medicinam, Syr. 38. v. 9 & 10.
3. Non maledicant, nec Deo, nec diuitibus. Eccl. 10. vers. 20.
4. Soletur ipsos, quod mors finem facit malorum.
5. Et quod angeli ministraturi sint ipsis.
6. Quodque largissimam possunt expectare compensationem. De qua iam sequitur.

II. Pars.

Lazarus hîc miser, illic est felicissimus post mortem. Corpus in terra quiescit. Anima autem est in sinu Abraham. In gaudio *Solatio* fruitur. Eoque æterno. Non enim amplius inde eiicitur, ubi est. Quis hunc mendicum tam fecit beatum? Angeli deportant animam illius in cœlum. Hic iam *finem fidei* accipit, quæ est vita æterna, 1. Pet. 1. v. 9. Jam præmia accipit pietatis, 1. Tim. 4. v. 8.

Non quod meritis sit hanc felicitatem suis operibus, aut paupertate: sed ex gratia hanc accipit, tanquam donum Dei, Eph. 2. v. 8.

Quia credidit, Heb. 11. v. 6. Per fidem (non propter fidem) accipit hæc præmia: propter Christi meritum.

Locvs. I. Videmus, quanta sit futura multorum Metamorphosis post hanc vitam.

Ergo qui hic egent, non desperent. Luc. 22. v. 29. Joh. 16. v. 20. 22. Qui hîc abundant, non superbiant, non glorientur, &c. Vide Eccl. 5. v. 14. PL. 49. v. 18. Syr. 11. v. 27. & 18. v. 25.

II. Ma.

II. Magna
 corporat
 ruber: qui d
 Conza Matt
 regitantur.
 inuolens cord
 possideant ab
 Cor. 4. v. 17.
 III. Anim
 tem in manu
 radis. Luc. 4
 mendentur De
 46. & Strep
 se comment
 IV. Nem
 zibus add
 Inuoco. 1.
 Alioquin
 s. v. 1. Polle
 vit. Deab
 de qua Ro.

Pa

Occasio
 Luca paucis
 cretusus Hi
 Conque dix
 mutabant
 nem, sibi
 in tuam regn
 rans salu

II. Magna pauperum consolatio, quod illis etiam locus paratus est in cœlo, si pij fuerint, exclusis multis diuitibus: qui difficulter intrant in cœlum, Matth. 19. v. 23. Contra Matth. 5. v. 3. Ergo non curent, si hic fastidiantur, negligantur, &c. Erit aliquando tempus, vbi videbunt, immisericordes torqueri, Psal. 91. v. 8. In patientia ergo possideant animas, Luc. 21. v. 19. *Momentanea leuitas. 2. Cor. 4. v. 17.*

III. Anima piorum non moritur: sed statim post mortem in manu Dei est Sap. 3. v. 1. in sinu Abrahami. In Paradiso, Luc. 23. v. 43. Itaque hoc vnum agendum vt commendetur Deo, à morituris, exemplo Christi, Luc. 23. v. 46. & Stephani, Actor. 7. v. 53. At viuentes quoque illam sic commendare debent quotidie, Psal. 31. v. 6.

IV. Nemo despiciat pauperes, nec insultet illis, nec afflicto addat afflictionem, Syrac. 4. v. 2. & 3. Syr. 7. v. 12. Prouerb. 17. v. 5.

Alioquin cum gemitu illorum felicitatem videbit, Sap. 5. v. 5. Posset etiam dici de gaudijs vitæ æternæ, Psalm. 16. v. 7. De abundantia omnium-miseriarum compensatione, de qua Rom. 8. v. 18. Et alijs. At de his sæpius alibi.

F I N I S.

THEMA XI.

Luc. 19. v. 12. ad 26.

Parabola de decem minis, siue talentis.

DISPOSITIO.

Occasio huius parabolæ admodum elegantis, ab ipso Luca paucis verbis annotatur. In vltima sua profectio-
ne versus Hierosolymam, Christus diuertit ad Zachæum.
Cumque dixisset Christus, hodie salus contigit huic do-
mum: astantes, qui sciebant Christum tendere Hieroso-
lymam, sibi ipsis imaginabantur, iam mox ibi Christum
suum regnum inchoaturum: vbi sibi summam promit-
tebant felicitatem. De regno enim mundano & terrene

Ec 4 somnia.